

thing her i Landet, der havde forstaaet sin Opgave.

Solstein-Ledreborg: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Med Thingets Billigelse (Ophold) skal jeg give det ærede Medlem Ordet.

Solstein-Ledreborg: I Anledning af det ærede Medlems Henvisning til en Korrespondance mellem General Kauffmann og mig der for Øvrigt for mit Vedkommende indstranker sig til meget Lidt, skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg ikke skrev Noget om Partihensyn; men at jeg troede, at der under de nuværende politiske Forhold ikke var Noget at gjøre ved Forsvarssagen. Jeg tror, at naar det ærede Medlem vil tænke sig Lidt om, vil han kunne sige sig selv, at det var fuldt saa meget af Hensyn til den efter min Mening meget uheldige Maade, hvorpaa Regjeringen havde taget Forsvarssagen i Brug, at jeg ansaa det for ganske unyttigt at røre ved Sagen den Gang. Hvad selve min Interesse for Forsvarssagen angaar, har jeg ikke sagt, at jeg ikke har nogen Interesse for at faae det Spørgsmaal reist. Jeg har sagt, og det har jeg gjentaget, at det, de Herrer kalde Forsvarssagen, det, de mene skal staa over Partierne, er identisk med Kjøbenhavns Befæstning (Modsigelse). Det kunne De ikke komme fra. (Modsigelse). Nei, naar vi ikke hænge os i Ordene, naar vi skulle tale, saa vi kunne forstaa hinanden, saa er det Kjøbenhavns Befæstning, og den har jeg ikke blot ingen Interesse for, men den har jeg megen Interesse imod, for den anser jeg for vort Lands største Ulykke (Afbrudelse). Ja, jeg kan selvfølgelig have Interesse imod den ganske i samme Grad, som det ærede Medlem har Interesse for den. Han tror, at vi derigjennem blive sikrede mod Gjender, jeg er fuldkommen overbevist om, at det vil gaa os paa samme Maade som altid, naar vi have taget fat paa saadanne store Opgaver, som vi ikke have kunnet løse, saaledes baade i 1807 og 1864. Det bliver akkurat den samme Historie om igjen. Jeg mener, vi have andre Ting at bruge Landets Kræfter og Penge til end til at ødelægge dem paa Kjøbenhavns Befæstning, og derfor befæmper jeg de Herrer's Forsøg paa at faae Kjøbenhavn befæstet. Nu haaber jeg, at jeg har udtalt mig saa klart, at der ikke kan være Tale om Misforstaaelse. Jeg siger, at naar jeg anser det for det mest Uforstandige, Taabelige og Upatriotiske, der nogenstunde er

blevet stillet op, og naar jeg betragter hele den Agitation, der er reist, og som er brugt i politiske Diemed, for Noget af den mest skandaløse Agitation, der nogenstunde er bleven drevet mod et Lands Interesser, er det, fordi jeg betragter det som en sikker Vej til Undergang for vort Land, jeg haaber, at det skal blive mere og mere klart for Folk, at hvis de ville bevare vort Land uafhængigt og selvstændigt, maa de bort fra den Forsvarsbevægelse — for at bruge et velvilligt Udtryk — som ikke blot ødelægger os her i Landet, men ogsaa er til den største Fortræd for os udadtil. Anvisningen paa Rigsretten henregner jeg til „Udflugterne“; det haaber jeg ikke, det ærede Medlem har Noget imod. Saalænge vi ikke have en Lov, der bestemmer, hvad der er strafbart, men overlader det hele Skjøn til de Mennesker, der selv have været med til at lave det Strafbare i Stand, saalænge betragter jeg det som en Udflugt at give Anvisning paa Rigsretten (Afbrudelser). Den borgerlige Straffelov har intetsomhelst at gjøre dermed (Afbrudelse). Nei, det kan ikke nytte de Herrer Noget; jeg kender de Paragrafer — de have nævnt dem saa mange hundrede Gange — som sige, at den Embedsmand, altsaa her en Minister, kan straffes, der gjør Noget, hvorved han krænker nogen offentlig Interesse. Men der er intet Menneske, der for Alvor vil paastaa, at der derigjennem er givet nogen Garanti for, at en Minister bliver straffet, naar han har brudt Forsætningen (Afbrudelse). Nei, saamænd er der ei (Afbrudelse). Det kommer an paa, som man betragter det (Afbrudelse). Ja det vil sige, derigjennem vil enhver somhelst Rigsret sige: „Det er overladt fuldstændig vort Skjøn“, men det er ikke nogen Ansvarlighedslov. Nei, en Ansvarlighedslov er en Lov, der straffer visse Handlinger; men de Paragrafer sætte slet ikke Straf for nogen bestemt Handling, men overlade det til Rigsretten at skjønne, hvorvidt Statskassens Interesse er fremmet eller ikke fremmet, og om man finder det fornuftigt eller ikke. En Ansvarlighedslov skulde vi have; der har aldrig i Straffeloven været tænnt paa Ministeriet i saa Henseende, derfor passer Henvisningen slet ikke. Det veed det ærede Medlem, hvorfor saa bruge den Slags Argumenter, som intetsomhelst Menneske for Alvor tillægger nogen Bægt? Nei, var der en Straffelov, en Ministeransvarlighedslov, der satte visse bestemte Straffe for visse bestemte Handlinger: Forsætningsbrud, Overtrudelse af Bevillingsretten, Optagelse af Bevillinger, som vare nægtede paa Finantsloven, saa vilde jeg med stor Fornøielse gaa